

Arrest

nr. 250 219 van 1 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 september 2020.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers, verzoeker A.S.A.A. en diens echtgenote en thans verzoekster H.H.J.A.-D., beiden van Iraakse nationaliteit, dienen beroep in tegen de beslissingen "niet-ontvankelijk verzoek (internationale

bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote kamer) heeft zich in een arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

"Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie." (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland).

3. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekers internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, net zoals hun zonen (RvV 243 642) en broer (RvV 243 644). Verzoekers betwisten dit niet. Zo merken ze thans in hun verzoekschrift onder andere op dat "verzoeker in Griekenland internationale bescherming heeft gekregen" (p. 14). Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij in Griekenland actueel niet meer over hun internationale beschermingsstatus zouden beschikken, noch tonen zij aan dat zij niet naar Griekenland zouden kunnen terugkeren en, wanneer deze zouden verstrijken, er hun (verblijfs)documenten niet zouden kunnen verlengen/vernieuwen.

4.1. In casu oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat verzoekers niet concreet aantonen dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, waaronder de gezondheidszorg. Verzoekers maken, zo luidt het, niet aannemelijk dat hun situatie aldaar de drempel (waarvan sprake in de rechtspraak van het Hof van Justitie) inzage zwaarwegendheid zou bereiken. De commissaris-generaal stelt (vast) dat verzoekers geen gegronde vrees koesteren of geen reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, dat hun basisrechten als persoon die er internationale bescherming genieten er gegarandeerd zijn en dat hun levensomstandigheden aldaar niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen. Verzoekers beperken zich immers in wezen tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen

en kritiek, en het op algemene wijze aankaarten van de algemene situatie voor asielzoekers en erkende vluchtelingen in Griekenland, waarmee zij evenwel de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen niet in een ander daglicht weten te plaatsen.

4.3. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, in verzoekers' geval Griekenland. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is niet verplicht om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

4.4. In het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie en gezien het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en de bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt het vermoeden dat een persoon die als vluchteling werd erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Hieruit volgt dat ter zake dient te worden vertrokken van de veronderstelling dat verzoekers in Griekenland een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten, dat aan hun beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Verzoekers kunnen uiteraard aantonen dat voormeld vermoeden niet kan spelen. Zij dienen dan, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen werd verleend in een andere EU lidstaat, in casu Griekenland, te weerleggen. Dit kunnen verzoekers doen door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hun terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. "Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is" volgens het Hof van Justitie enkel "bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid". Volgens het Hof wordt "die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

Landeninformatie, zoals die door verzoekers aangebracht aangaande de algemene, moeilijke situatie voor personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Griekenland, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale

bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

4.5. De Raad beklemtoont dat, in navolging van voormelde rechtspraak, (het duidelijk is dat) de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt evenwel, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekers niet aantonen dat de bescherming die hen in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekers werpen hier geen ander licht op.

Immers, verzoekers gaan in hun verzoekschrift niet of nauwelijks in concreto in op, minstens slagen zij er geenszins in de in de bestreden beslissingen gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, waar met betrekking tot hun persoonlijke situatie en ervaringen in Griekenland op goede grond o.a. het volgende wordt geduid:

“Wat betreft de door u aangehaalde levensomstandigheden en problemen die u ondervonden zou hebben op het vlak van financiële ondersteuning, huisvesting, werkgelegenheid en medische zorgen, dient het CGVS vooreerst op te merken dat dit louter problemen van socio-economische aard zijn. Het is algemeen geweten dat Griekenland een grote vluchtelingenstroom te verwerken krijgt. Toch blijkt uit uw verklaringen dat Griekenland in de mate van het mogelijke tegemoet komt aan de noden van verzoekers om internationale bescherming en personen die internationale bescherming genieten. Zo kreeg u tijdens uw verblijf op Kos een financiële ondersteuning van €90 per maand, hetgeen na de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus werd verhoogd naar €150 voor u en €130 voor uw echtgenote (CGVS, p. 8). Daarenboven kon u gedurende uw asielpprocedure in een opvangcentrum verblijven, waar u eten en drinken kreeg, en mocht u na de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus ook nog vier maanden in een opvangcentrum verblijven. Hoewel u de hygiëne en leefomstandigheden in dit huis aankaart (CGVS, p. 8-12), blijkt uit de verklaringen van uw zoon G.(...) dat jullie tijdens jullie verblijf daar niet op eigen initiatief zelf op zoek gegaan zijn naar andere huisvesting (zie CGVS S.(...) G.(...) A.(...) S.(...), p. 9). Dat u, die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, na enkele maanden geen recht meer had op gratis opvang is bovendien niet abnormaal. Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat de Griekse autoriteiten wel degelijk inspanningen leverden om (financiële) hulp te bieden. Bijkomend geeft u ook aan dat u meerdere pogingen ondernomen had om in Griekenland aan werk te geraken, maar u nooit werk gevonden zou hebben. U verwijst in dit verband naar het gegeven dat de werkgevers daar zeiden dat de Grieken zelf geen werk hadden en er een hoog percentage van werkloosheid was (CGVS, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat u systematisch de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd ten gevolge van conventie-gerelateerde motieven.

Voorts haalt u nog aan dat uw echtgenote in Griekenland geen adequate medische zorgen kreeg, al blijkt uit de verklaringen van u en uw echtgenote en de door u voorgelegde medische attesten dat er wel degelijk medische zorgen voorhanden waren (CGVS, p. 6-7 en CGVS A.(...)-D.(...) H.(...) H.(...) J.(...), p. 5). Zelfs al zou deze bijstand elementair geweest zijn, dan nog blijkt hieruit dat jullie toegang hadden tot de gezondheidszorg, er wel degelijk nota werd genomen van de medische toestand van uw echtgenote en men jullie in de mate van het mogelijke probeerde bij te staan.

U toont derhalve niet concreet aan dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen waaronder de gezondheidszorg. U maakt zodoende niet aannemelijk dat uw situatie aldaar de hogergenoemde drempel inzake zwaarwegendheid zou bereiken.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen vormt geen dienstig verweer en vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen, net als evenmin verzoekers' verwijzing naar algemene (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie met betrekking tot de levensomstandigheden van (erkende) vluchtelingen in Griekenland.

Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift namelijk hoofdzakelijk tot het op algemene en uitgebreide wijze verwijzen naar de als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen van onder meer ECRE, UNHCR, Nansen en Human Rights Watch omtrent inzonderheid de situatie van personen die internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen in Griekenland. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd en worden bijgevoegd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Er dient te worden benadrukt dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in Griekenland, waar hen internationale bescherming werd toegekend, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen, gelet ook op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers' persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissingen, motieven die niet worden ontkracht of weerlegd. In zoverre verzoekers verwijzen naar (door hen bijgebrachte informatie handelend over) de penibele en soms schrijnende situatie in de Griekse vluchtelingenkampen, is dit overigens ter zake niet dienstig. Verzoekers' procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Griekenland is immers afgerond en zij hebben er een internationale beschermingsstatus verkregen. Uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland opnieuw in een dergelijk kamp terecht zouden komen.

De Raad beklemtoont dat het, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, in de eerste plaats aan verzoekers zelf toekomt om aan te tonen dat de bescherming die hen in Griekenland werd verleend niet (langer) effectief of toereikend was, waar zij in gebreke blijven. Uit hun verklaringen blijkt dat zij wel degelijk, weliswaar soms tegen betaling –verzoekers tonen niet aan dat dit voor hen anders was dan voor Griekse staatsburgers (o.a. wat het betalen van medicatie betreft)-, toegang hadden tot en gebruik konden maken van de gezondheidszorg aldaar, hetgeen verzoekers niet betwisten. Tevens blijkt dat zij er opvang en een financiële ondersteuning genoten en tijdens hun verblijf in het opvangcentrum eten en drinken kregen. Waar in het verzoekschrift opnieuw wordt gewezen op de slechte omstandigheden in het opvangcentrum waar zij verbleven, gaan verzoekers evenwel niet in op en laten zij alzo na een ander licht te werpen op de vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij (met hun familie) blijkens de verklaringen van hun zoon G. zelf geen initiatief hebben ondernomen om andere huisvesting te zoeken. Uit niets blijkt voorts en verzoekers weten geenszins aannemelijk te maken dat hen in Griekenland de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontczegd. De Raad stipt aan dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Verzoekers tonen niet concreet aan meerdere en ernstige inspanningen hiertoe te hebben ondernomen. Uit hun verklaringen blijkt overigens dat zij Griekenland reeds iets meer dan een half jaar nadat hen er internationale bescherming werd verleend hebben verlaten. Voorts ontkennen verzoekers niet dat zij met betrekking tot het incident 's nachts op 27 september 2019 geheel verzuimden zich te wenden tot en beroep te doen op de Griekse autoriteiten (voor eventuele hulp/bescherming).

4.6. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch

en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad onderstreept dat verzoekers internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan zij gebruik kunnen maken.

4.7. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweren weliswaar op algemene wijze, doch maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit hun verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat zij verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Dat de (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen moeilijk kunnen zijn en allesbehalve rooskleurig en dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, wordt niet ontkend. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. De Raad herinnert er evenwel aan dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie aldaar niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Het komt aan verzoekers toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij in gebreke blijven.

4.8. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.

4.9. Betreffende de rechterlijke uitspraken waar verzoekers naar verwijzen, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, verwijzen de verzoekende partijen naar de Europese rechtspraak. Zij stellen dat de objectieve en individuele situatie concreet onderzocht moet worden. De verzoekende partijen wijzen erop dat zij en hun familie in zeer moeilijke omstandigheden leefden gelet op de systematische tekortkomingen. Zij benadrukken dat het vinden van een huis of werk puur geluk is aangezien er geen systeem is waarop vluchtelingen kunnen terugvallen. Indien zij geen werk vinden, zullen zij automatisch met hun familieleden op straat terecht komen, zo stellen zij. Tot slot wijzen de verzoekende partijen erop dat in bepaalde gevallen de omstandigheden waarin erkende vluchtelingen moeten leven en overleven erger zijn dan voor diegenen die om internationale bescherming verzoeken. De verzoekende partijen voegen daar nog aan toe dat er geen sprake is van effectieve bescherming door de Griekse autoriteiten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partijen geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de verzoekende partijen hun status en waarvan zij gebruik kunnen maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van de verzoekende partijen er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partijen in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting verwijzen naar de Europese rechtspraak, stellen dat de objectieve en individuele situatie concreet onderzocht moet worden, en erop wijzen dat zij en hun familie in zeer moeilijke omstandigheden leefden gelet op de systematische tekortkomingen, herneemt de Raad volgende grond van voormelde beschikking waarin met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt uiteengezet hetgeen volgt:

“Verzoekers kunnen uiteraard aantonen dat voormeld vermoeden niet kan spelen. Zij dienen dan, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen werd verleend in een andere EU lidstaat, in casu Griekenland, te weerleggen. Dit kunnen verzoekers doen door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hun terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie enkel “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”. Volgens het Hof wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19

maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93)."

De Raad wijst erop dat, zoals tevens wordt beklemtoond in voormelde beschikking, in navolging van voormelde rechtspraak, (het duidelijk is dat) de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen. In voormelde beschikking wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissingen na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, op goede gronden wordt gemotiveerd dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de bescherming die hen in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland en dat de verzoekende partijen er niet in slagen hierop een ander licht te werpen:

"Immers, verzoekers gaan in hun verzoekschrift niet of nauwelijks in concreto in op, minstens slagen zij er geenszins in de in de bestreden beslissingen gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, waar met betrekking tot hun persoonlijke situatie en ervaringen in Griekenland op goede grond o.a. het volgende wordt geduid:

"Wat betreft de door u aangehaalde levensomstandigheden en problemen die u ondervonden zou hebben op het vlak van financiële ondersteuning, huisvesting, werkgelegenheid en medische zorgen, dient het CGVS vooreerst op te merken dat dit louter problemen van socio-economische aard zijn. Het is algemeen geweten dat Griekenland een grote vluchtelingenstroom te verwerken krijgt. Toch blijkt uit uw verklaringen dat Griekenland in de mate van het mogelijke tegemoet komt aan de noden van verzoekers om internationale bescherming en personen die internationale bescherming genieten. Zo kreeg u tijdens uw verblijf op Kos een financiële ondersteuning van €90 per maand, hetgeen na de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus werd verhoogd naar €150 voor u en €130 voor uw echtgenote (CGVS, p. 8). Daarenboven kon u gedurende uw asielpprocedure in een opvangcentrum verblijven, waar u eten en drinken kreeg, en mocht u na de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus ook nog vier maanden in een opvangcentrum verblijven. Hoewel u de hygiëne en leefomstandigheden in dit huis aankaart (CGVS, p. 8-12), blijkt uit de verklaringen van uw zoon G.(...) dat jullie tijdens jullie verblijf daar niet op eigen initiatief zelf op zoek gegaan zijn naar andere huisvesting (zie CGVS S.(...) G.(...) A.(...) S.(...), p. 9). Dat u, die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, na enkele maanden geen recht meer had op gratis opvang is bovendien niet abnormaal. Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat de Griekse autoriteiten wel degelijk inspanningen leverden om (financiële) hulp te bieden. Bijkomend geeft u ook aan dat u meerdere pogingen ondernomen had om in Griekenland aan werk te geraken, maar u nooit werk gevonden zou hebben. U verwijst in dit verband naar het gegeven dat de werkgevers daar zeiden dat de Grieken zelf geen werk hadden en er een hoog percentage van werkloosheid was (CGVS, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat u systematisch de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd ten gevolge van conventie-gerelateerde motieven.

Voorts haalt u nog aan dat uw echtgenote in Griekenland geen adequate medische zorgen kreeg, al blijkt uit de verklaringen van u en uw echtgenote en de door u voorgelegde medische attesten dat er wel degelijk medische zorgen voorhanden waren (CGVS, p. 6-7 en CGVS A.(...)-D.(...) H.(...) H.(...) J.(...), p. 5). Zelfs al zou deze bijstand elementair geweest zijn, dan nog blijkt hieruit dat jullie toegang hadden tot de gezondheidszorg, er wel degelijk nota werd genomen van de medische toestand van uw echtgenote en men jullie in de mate van het mogelijke probeerde bij te staan.

U toont derhalve niet concreet aan dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen waaronder de gezondheidszorg. U maakt zodoende niet aannemelijk dat uw situatie aldaar de hogergenoemde drempel inzake zwaarwegendheid zou bereiken.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden."

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen vormt geen dienstig verweer en vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen, net als evenmin verzoekers' verwijzing naar algemene (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie met betrekking tot de levensomstandigheden van (erkende) vluchtelingen in Griekenland.

Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift namelijk hoofdzakelijk tot het op algemene en uitgebreide wijze verwijzen naar de als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen van onder meer ECRE, UNHCR, Nansen en Human Rights Watch omtrent inzonderheid de situatie van personen die internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen in Griekenland. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd en worden bijgevoegd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Er dient te worden benadrukt dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in Griekenland, waar hen internationale bescherming werd toegekend, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen, gelet ook op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers' persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissingen, motieven die niet worden ontkracht of weerlegd. In zoverre verzoekers verwijzen naar (door hen bijgebrachte informatie handelend over) de penibele en soms schrijnende situatie in de Griekse vluchtelingenkampen, is dit overigens ter zake niet dienstig. Verzoekers' procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Griekenland is immers afgerond en zij hebben er een internationale beschermingsstatus verkregen. Uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland opnieuw in een dergelijk kamp terecht zouden komen.

De Raad beklemtoont dat het, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, in de eerste plaats aan verzoekers zelf toekomt om aan te tonen dat de bescherming die hen in Griekenland werd verleend niet (langer) effectief of toereikend was, waar zij in gebreke blijven. Uit hun verklaringen blijkt dat zij wel degelijk, weliswaar soms tegen betaling –verzoekers tonen niet aan dat dit voor hen anders was dan voor Griekse staatsburgers (o.a. wat het betalen van medicatie betreft)-, toegang hadden tot en gebruik konden maken van de gezondheidszorg aldaar, hetgeen verzoekers niet betwisten. Tevens blijkt dat zij er opvang en een financiële ondersteuning genoten en tijdens hun verblijf in het opvangcentrum eten en drinken kregen. Waar in het verzoekschrift opnieuw wordt gewezen op de slechte omstandigheden in het opvangcentrum waar zij verbleven, gaan verzoekers evenwel niet in op en laten zij alzo na een ander licht te werpen op de vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij (met hun familie) blijkens de verklaringen van hun zoon G. zelf geen initiatief hebben ondernomen om andere huisvesting te zoeken. Uit niets blijkt voorts en verzoekers weten geenszins aannemelijk te maken dat hen in Griekenland de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd. De Raad stipt aan dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Verzoekers tonen niet concreet aan meerdere en ernstige inspanningen hiertoe te hebben ondernomen. Uit hun verklaringen blijkt overigens dat zij Griekenland reeds iets meer dan een half jaar nadat hen er internationale bescherming werd verleend hebben verlaten. Voorts ontkennen verzoekers niet dat zij met betrekking tot het incident 's nachts op 27 september 2019 geheel verzuimden zich te wenden tot en beroep te doen op de Griekse autoriteiten (voor eventuele hulp/bescherming).” (eigen onderlijning).

De verzoekende partijen slagen er niet in hieraan afbreuk te doen door ter terechtzitting te benadrukken dat het vinden van een huis of werk puur geluk is aangezien er geen systeem is waarop vluchtelingen kunnen terugvallen, noch door aan te voeren dat zij indien zij geen werk vinden, automatisch met hun familieleden op straat zullen terechtkomen. Dit werpt geen ander licht op het gestelde. Zij gaan immers voorbij aan de pertinente vaststellingen dat uit de verklaringen blijkt dat zij (met hun familie) zelf geen initiatief hebben ondernomen om andere huisvesting te zoeken, en dat uit niets blijkt en zij geenszins aannemelijk maken dat hen in Griekenland de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd. De Raad benadrukt dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken, hetgeen de verzoekende partijen aldus hebben nagelaten, minstens niet aannemelijk maken. Het betoog ter terechtzitting kan dan ook geenszins overtuigen.

Waar de verzoekende partijen verder op algemene wijze aanvoeren dat in bepaalde gevallen de omstandigheden waarin erkende vluchtelingen moeten leven en overleven erger zijn dan voor diegenen die om internationale bescherming verzoeken, blijven zij in gebreke hun betoog te concretiseren. De Raad herneemt dan ook volgende grond van voormelde beschikking: *“Dat de (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen moeilijk kunnen zijn en allesbehalve rooskleurig en dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, wordt niet ontkend. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. De Raad herinnert er evenwel aan dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie aldaar niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Het komt aan verzoekers toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij in gebreke blijven.”* (eigen onderlijning). De verzoekende partijen slagen er door zich te beperken tot een algemeen betoog dan ook niet in deze aan het wankelen te brengen.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partijen hun betoog ter terechtzitting besluiten met de louter algemene stelling dat er geen sprake is van effectieve bescherming door de Griekse autoriteiten. Wederom dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen nalaten hun betoog te concretiseren, minstens tonen zij niet op overtuigende wijze aan dat zij zelf persoonlijk de nodige ernstige pogingen ondernomen hebben om er de nodige bescherming te zoeken voor de problemen die zij er zouden hebben gekend en om er hun rechten te doen gelden.

De verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS